אונזער קינדער

אנגעפירט פון ליבע זיסער

אמאל איז געווען

פון ליבע זיסער

אמאל איז געווען א קארליקעל באז, מיט קורצינקע פיסלאך און לאנגינקען נאז, מיט בערדיגען שפיצעל און רויטינ־קער מיצעל. און אט־אזוי־א גרויס, און וואוינט אין א לעבעל אין מירעלעס הויז.

קארליקעל באז האט ליעב צו א שטיף טא, און אפגעטאן עפעס — פלעגט ער א זיפץ טאן: איך האב געמיינט עס בלויז אויף געלעכטער, און זיי וועלען זאג־גען אז איך בין א שלעכטער. זיי וועלען זאגען: א מיאוסער פארשוין. נאר וואס קען איך העלפען, אז איך בין אזא שוין.

שלאפט מירעלע איינמאל ביינאכט אין איהר בעטעל, שלאפט און זי הערט ניט דאס קארליקעלס טרעטען.

שפרינגט אויפ'ן בעטעל קארליקעל באז, נעמט מירעלע קיצלען מיט א פע־דער אין נאז.

כאפט מירעלע אויף זיך, נעהמט אויי־גען זיך ווישען, און קארליקעל האט זיך באהאלטען אין קישען. זעהט זי דאך נאר נישט. פארוואונדערט א האר נישט, שלאפט זי איין — און ס'האט ניט לאנג געדויערט — נעהמט קארליקעל שעפטשען איר עפעס אין אויער.

עפענט מירעלע די אויגען און קוקט זיך דרום — קארליקעל שווייגט שוין, זיך באהאלטען אין שטוב.

קען זי די אויגען ניט האלטען לאנג אפען, און מירעלע וויל שוין ווידער איינ־שלאפען. האט זי דערהערט ווי קארליקעל אטעמט, אנגעטאפט איהם מיט'ן האנט און זי האט איהם:

זאגט זי: אזוי איז די מעשה? די וועסט זיך פון האנט שוין ביי מיר ניט אויסרייסען. לאזט מיך ניט שלאפען! עס איז דאך א שאנדע. קענסטו ניט טאן עפעס אנדערש.

און די שלעפערדיגע מירעלע עפענט פון שאפע ס'מירעלע און נעהמט ארויס א שערעלע, כאפט קארליקען פאר'ן בער־דעלע און וויל עס איהם אפשערען.

נעהמט קארליקעל זיך ווערען, און נעהמט זיך ביי איהר בעטען דער קארלי־קעל באז:

— א, לאז מיך אפ, מירעלע, לאז. זיי ניט אין כעס, איך האב געמיינט א ביסעל שפאס.

האט מירעלע איהם געזאגט, אז שפאסען זאל ער נאר בייטאג, ניט ביי־נאכט, ווען קינדער שלאפען.

האט זי איהם געלאזט און ער איז אנטלאפען.

און אויף מארגען איז קארליקעל באז מיט א פעקעל גרינעם גראז און א הויפען רויטע בלומען צו מירעלען געקו־מען און פרעגט איהר: — האסט מיך מעהר ניט פיינט? לאמיר זיין גוטע פריינט.

האט מירעלע געלאכט.

האט קארליקעל באז איהר נאך מתנות געבראכט. און פלעגט פאר איהר מאנצען און שפרינגען און לידעלאך זינ־גען און מעשה'לאך דערצעהלען און מיט אלע גוטע זאכען פלעגט ער זיך מיט איהר טיילען.

א באזוך אין מוזאום

פון מרים זילבערבערג
(א. נ. א. פארבאנד שולע)

אין א שעהנעם ווינטער פריהמארגען האבען מיר זיך פארזאמעלט צו געהן באזוכען דעם מוזעום.

דער וועג אהין איז געווען זעהר פרעהלאך, דער שניי איז געווען זעהר הויך און מיר האבען געהאט א סך שפאס.

ווען מיר זיינען געקומען אין מוזע־אום האבען מיר אלע אויסגעטאן די מאנטלען, און א פיהרערין האט אונז באגלייט צו א פלאץ, וואו עס איז געווען געווער פון פאר דער מלחמה. און נאך פריהער ווי די מלחמה, דערנאך האבען מיר זיך געזעצט, און די פיהרערין האט אונז דערקלערהרט, ווער האט געמאכט דאס געווערה, און ווען דאס איז געמאכט געוואָרען, און דאס איז געווען זעהר אינ־טערעסאנט צו הערען. ווען זי האט גע־ענדיגט האט זי אונז געוויזען פארשיעדע־נע היטלען געמאכט פון אייזען וואס די זעלנער פלעגען טראגען.

דער באזוך איז ניט געווען זעהר א לאנגער, אבער מיר האבען זעהר פיעל זאַ־כען געזעהן, וואס מיר וואָלטען ניט גע־קענט זעהן ערגעץ אנדערש. אז

ווער קען עס?

נומער 73. אותיות אויפגאבע.

אין 9 קעסטעלאך (3 אויף 3) שטעלט ארויס די אותיות: א, וי, וי, ט, ט, ט, פ, פ, ר, אזוי אז —

אין דער ערשטער שורה פון אויבען אראפ און פון רעכטס אויף לינקס זאָל זיך באקומען — נישט שטענדיג אבער נישט קיינמאָל.

אין דער 2־טער — א מאמע.
אין דער 3־טער — דער סוף פון לעבען.

(::) ——— (::)

נומער 74. שאראדע.
(פון מ. נאבעלמאן)

מיין ערשטער איז אין מח.
מיין צווייטער איז אין נח.
מיין דריטער איז אין כח.
מיין פערטער איז אין הויך.
איננאנצען בין איך אזעלכע טעג,
וואס קומען צו אייך —
מיר זיינען אין וועג.

(::) ——— (::)

נומער 75. — גלגולים.

אין פינף מאָל (ענדערט יעדעס מאָל איין אות אין ווארט און עס זאָל זיך באקומען אן אנדער אידיש ווארט) מאכט פון א טוין — צען.

ענטפערס

נומער 70. שאראדע
ער — לאך
געטראפען האבען:
מיני פושקאוו און שרה פרידמאן.

(::) ——— (::)

נומער 71. אותיות אויפגאבע.

ש	א	פ
א	ד	ר
פ	ר	ץ

געטראפען האבען:
בעקי עלעקסאן, מאיר ראגאוו, שרה פרידמאן און מיני פושקאוו.

(::) ——— (::)

נומער 72. גלגולים.
וויץ — זיין — זאץ — לאץ — לאך
געטראפען האבען:
מיני פושקאוו און שרה פרידמאן.

החרף

מאת ה. גודי
(בן 15 ווייניפעג)

השלג נוצץ בבקר קריר,
השמש בקרניו על תבל מאיר,
העצים נצבים תחת כסוי לבן,
והקרח התלוי נראה כזקן.

החמה זורחת וכל קרן קצר
מחפש ומבקש פני קרקע נסתר
ועל גבי השלג רוקד שמה ופה —
והשמש מקבל שוב את אור זרחו.

מכבד השלג עוד מעט והזמרה תברת,
שלח השמש את קרניו והשלג נמס.
ושמיכות לבנות שטוחות על גני הבתים,
והרוח החזק חודר אף למקלטים.

פאר וואס ער פארשפעטיגט

פון יחזקאל לאנגער
(ת"ת עץ חיים)

בצלאל פארשפעטיגט שטענדיג צו קומען אין תלמוד תורה ארויס פון הויז ער געהט תמיד ארויס פון הויז פריהער מיט א שעה. נאכדעם ווי ער האט שוין באקומען א שטראף פון דעם פרינציפאל פאר פארשפעטיגען, פונדעסט־וועגען פארשפעטיגט ער אלץ. די ארזאכע דערפון איז וואס ער פראינטערעסירט זיך אין אלעס, וואס זיינע אויגען זעהען און באגעגענען אויפ'ן וועג.

ער קוקט אין די שוי־פענסטער פון די גרויסע קראמען און באטראכט זיי נייגע־ריג.

ער שטעלט זיך אפ באקוקען די ביל־דער פון די "טאקיס". און איבערהיפט שטעלט ער זיך אפ, ווען די ציינטונגס־פארקויפערס שרייען אויס זייער פחורה.

ער איז זיי שטארק מקנא וואס זיי פארדיגען שוין געלט און דארפען ניט אָנקומען צו דער מאמען נאך א סענט.

— ווען ער וועט בר־מצוה ווערען — אזוי קלערט ער — וועט ער אויפ־הערען צו לערנען אין תלמוד תורה, ער וועט אָנהויבען צו האנדלען מיט צייטונ־גען און וועט ווערען זעלבסטשטענדיג.

יהודי טוב

מאת משה בירנבוים
(בן 9 ת'ת ברונזביק)

היה היה ילד ושמו חיים. והורי חיים היו עניים מאד ולכן לא יכול ללכת לבית הספר.

פעם פגש במורה. שאל המורה: ההולך אתה לבית הספר? ענה חיים: לא, כי אני עני מאד.

אמר המורה: אני אלמד אותך חנם.

התחיל חיים ללמוד ובשנה למד את כל כל הגמרות וכל העיר ידעו אותו. וכאשר גדל היה לרב גדול וגם עשיר. הוא היה אומר: כל ילד עברי צריך ללכת לבית הספר ואם לא, הוא איננו יהודי טוב.

דער פארשטער־טער שפאציר

פון ברוך קאסירער
(אידישע שול, וועלאנד אנט)

— היי! חברה קומט אהער איך וועל אייך עפעס זאגען, — דאס איז גע־ווען דער קול פון סעמי, און מיר זיינען אלע געלאפען צו איהם, ווייל ווען ער רופט, ווייסען מיר, אז ער האט עפעס גוטס אין זיין קאפ.

ווען מיר זיינען צוגעלאפען צו איהם, האט ער געזאגט: — מיר זיינען פינף אינגלאך: ברוך און מאָרים, שמואל און העראלד און איך אליין, סעמי. לאמיר גענען אויף א שפאציר.

— יא! רופען אלע אויס און מיר געהען אהיים צוצוגרייטען עסענווארג אויפמיטצונעהמען.

אין עטליכע מינוט ארום זיינען אלע אויפ'ן וועג צום וואלד.

— א! מיר זיינען שוין אלע אין וואלד, — זאגט מאָרים.

אלע האבען גענעסען און געטרונקען לעמאנאד. מיר האבען געשטיפט און גע־בראכען ביימעלאך. עס איז געווען פרעה־לאך. אבער עס האט אָנגעפאנגען צו רע־נענען. אונזער שפאציר איז געווען צו־שטערט און מיר זיינען געלאפען אהיים. לויפענדיג אהיים האבען מיר געזעהן א סטויג היי, און מיר האבען זיך ארונטער־נערוקט אונטער דעם סטויג. אבער סעמי איז נישט.

סוף־כל־סוף איז ער געקומען א נא־סער. און מיר האבען אלע געוואַרט דארט ביז דער רעגען וועט אויפהערען.

הביתה

מאת צבי פארסאן

הורי יוסף גרים באמריקה, אך הוא בתל אביב בארץ ישראל. הוא לומד פה בבית ספר, מדבר עברית וכותב מכתבים אל הוריו, שטוב לו פה, אבל הוא חפץ לבא הביתה. הוא חפץ להיות עם אביו ועם אמו.

כתבו לו אבותיו, שבקיץ יבאו הם לארץ ישראל ויקחו אותו הביתה. ולעת עתה ישב וילמד בהגון, כי הלא בארץ ישראל הוא, ארץ תורה עברית וחכמה עברית, שלא ימצא כזאת באמריקה. ואם הוא לא יחפוץ לשוב אחר כך ללמוד בארץ ישראל, ישאר אצלם.

ויספר יוסף את השבועות והימים שנשארו עוד עד לסוף זמן הלמודים לקיץ לא חכה. כי הרי הימים החמים זה כבר באו. אכן, באמריקה עוד לא בא הקיץ. שם ודאי עוד נשמים יורדים ואפשר גם שלג נופל עוד. ובכל זאת מתנענע הוא לשוב אל אבותיו.

לבסוף בא סוף הלמודים בבית הספר והורי יוסף באו לקחתו הביתה.

הם שהו בארץ ימים אחדים וחפצו לתור את הארץ ולראותה, אך יוסף האיץ בהם שיקחו אותו הביתה.

שבו לאמריקה.

בימים הראשונים שמח יוסף בכל אשר ראו עיניו, בין שהכיר אותם מכבר, בין שנתחדשו בזמן היותו בארץ ישראל. הוא מצא שוב את חבריו מלפנים וחברים חדשים מצא ויספר להם על הנפלאות אשר ראה בארץ ישראל.

וישאלהו חבריו בקנאה:

— ואתה נוסע שוב לשם בסוף הקיץ?

חפץ יוסף לענות להם, שהוא לא ישוב עוד, כי מתענג הוא להוריו ושפה באמריקה טוב לו יותר. אך התביש, כי הרי ספר באזני הילדים על הטוב שבארץ ושאין להם פה באמריקה. ויניע בראשו כאומר הן.

עברו שבועות אחדים, ויוסף לא יכל לישון בחדר המחוסר אויר. ובימים היה רעש העיר מרגיז אותו. יצא החוצה, והאבק היה נכנס אל אפיו ואל גרונו ולא טוב לו. ובכל רגע אמא מזהירה אותו: — אל תעבור את הרחוב! אל תשחק בחוץ, לך אל החצר לשחק ואחר הצהרים נלך אל הגן.

ובחצר הצר אין מקום פנוי, וכתלי הבתים מקיפים אותו מכל עבריו ורק מצד אחד נראים השמים.

וחבריו משחקים במשחק רוצחים ושוטרים. אכן גם הוא מדבר אנגלית כמוהם, אך אין אחד ביניהם שידבר אליו עברית, השפה שבה התרגל בלמדו בארץ ישראל.

חפץ הוא לספר להם על כל מה שלמד, ולא עלה לו כי את תורתו למד עברית והם אינם מבינים אף מלה.

והנה התחילו נשמים יורדים ואחריהם באו ימים מעוננים. ולא יכל יוסף התאפק עוד, ויפן אל אביו בבקשה, ועיניו דומעות:

— תן לי, אבא לשוב הביתה.

תמה אביו:

— הרי אתה בבית. אנה אתה חפץ ללכת.

— אני חפץ לשוב הביתה לארץ ישראל.

המורה חולה

מאת אברהם גריידער
(בית ספר עברי, וועלאנד אנט.)

בעיר אחת היה ילד קטן בשם יעקב. הילד הזה היה ילד טוב ומורהו אהב אותו מאד מאד.

פעם אחת המורה לא בא ללמד עם הילד והילד חשב כי דבר רע קרה למורהו, והיה עצוב מאד. הוא ידע כי המורה איננו עשיר והחליט לבקר אותו ולתת לו מעט כסף.

לקח מהוריו פרוטות אחדות והלך לדרכו. הלך הלך ולא יכל למצא את המקום שהמורה גר. והתחיל לשאל אנשים אחדים אפשר יודעים הם את הדרך לבית המורה. איש אחד הראה לו את הדרך.

הלך לביתו של המורה וראה שמורהו הוא חולה נתן לו את הפרוטות. וברך אותו.

אז שמח המורה עם תלמידו הטוב. מצבו הוטב. גם הילד שמח כי המורה לא יהיה עוד חולה והיו שניהם שמחים.

וואס טוט די באארד אף עדיוקיישאן?

— פון —
מצר"ף

אין יעדער גרויסער שטאדט אין אנ־דעם פאליטישען לייטער פאר אן אמבי־טעריא איז פאראן א באארד אף עדיו־ציעזען פאליטישען. פאראן אבער מענער קיישאן, צו וועלכען מעמבערס „לויפען" און פרויען וועלכע האלטען דעם ענין פון דערוועהלט צו ווער ען. געוועהנטליך איז ערציהונג אויף אזויפיעל וויכטיג, אז זיי א מיטגלידערשאפט אין דער באארד אף עדיו־קיישאן. די פאליטש פון דער מיניסטער־יום איז צו געבען מעהר מאכט די באארדס אין די גרויסע שטעדט, ווייל דארט איז מען זיכערער אז אינטעליגענ־טערע מענשען, דערפאהרענע אין אדמי־ניסטראציע וועלען האבען די דעה.

אלזא, אין א גרויסער שטאדט, וואו דער באארד אף עדיוקיישען האט מעהר מאכט, וואס איז זיין מאכט? וואס טוט ער? קודם כל, לאמיר זעהן, וואס ער קען ניט טאן. ער קען ניט באשטימען וואס פאר א ביכער צו לערנען, ער קען ניט שאפען קיין פראגראם, ער קען ניט אויסשטעלען קיין עקזאמענס, ער קען ניט אריבערזעצען קיין קינדער פון קלאס אין קלאס. ער קען ניט אנשטעלען קיין לע־לערער אדער פרינציפאלס סיידען זיי זיי־נען אזעלכע מענשען וועלכע האבען אויף דעם א סערטיפיקאט פון דעם מיניסטער. ער קען ניט אנשטעלען א לערער פאר א פרינציפאל סיידען דער לערער האט א פרינציפאל'ס סערטיפיקאט. דער באארד קען ניט אויפשטעלען קיין שול־געביידע סיידען דער באאמטער פון דעם מיניס־טעריום האט גוטגעהייסען דעם פלאן, אז עס איז לויט די רעגולאציעס פון דעם נע־זעץ, א.ז.וו. א.ז.וו.

וואס זשע קען יא דער באארד אף עדיוקיישאן טאן? וואס טוט ער?

ערשטענס, דארף ער באשליסען וואו מען קויפט, א פרייז א.ז.וו. ער דארף אנשטעלען דזשעניטארס און אכטונג גע־בען אויף דעם אז די געביידעס זאלען געהאלטען ווערען ריין און גוט. דאס איז גאר ניט קיין קליינגקייט, ווייל אמאליגע צייטען ווען די באארדס פלעגען זיך אפ־געבען מיט הויכע פעראנאלישע ענינים פלעגען זיי האבען א טבע צו פארנאכ־לעסיגען אזעלכע מינדערוויכטיגע שפל־דינע ענינים ווי ריינקייט, שטארקייט און באקוועמליכקייט פון די געביידעס א.ז.וו.

אט נעהמט שיקאגא. דער „בינ בול" טאמסאן, דער מעיאר פון שיקאגא מיט א יאהר צוויי צוריק, האט אויפגעהויבען א הויפט־ראינספעקטאר, ווען אלעכער פאר־לערענען אין די שיקאגא פאבליק סקולס. די היסטאריע־ביכער, זאגט ער, זענען צו פריינטליך צו אינגלאנד, און כדומה אזעל־כע טענות. אין דערזעלבער צייט אין מען דארטען די לערער שולדיג געווען געראלס פאר מאנאטען (ניט ווייל עס האט גע־פעהלט געלט, נאר ווייל צופיעל „איינג־נע מענשען" האבען געהאלטען פעטע אונגעזיטיגע דזשאבס), און די קארופציע האט געשריען ביז'ן הימעל. אין די אנ־טעריא סקולס קען אזא זאך ניט פאסי־רען. דער באארד ווייס אז די פראגע פון ביכער דארף ער איבערלאזען צום מיניס־טער, און ער דארף אכטונג געבען אז די לערער זאלען קריגען באצאהלט, און אז די געביידעס זאלען געהאלטען ווערען ווי געהער צו זיין.

פאראן אבער אנדערע פונקציעס פון דעם באארד אף עדיוקיישאן. דער באארד ווערט צוטיילט אויף דריי קאמיטעס: א פראפעסרטי קאמיטע, א פינאנץ קאמיטע, און א מענערדזשמענט קאמיטע. די מע־נערדזשמענט קאמיטע איז דיי יענינג וועל־כע האט צו טאן מיר ערציהונג. אין טאָ־ראנטא געפינען זיך א היבש ביסעל לע־רער אין די פאבליק סקולס און היי־סקולס און איבער זיי אלעמען איז בעל הבית א קליינע גרופע מענשען — די מענערדזש־מענט קאמיטע. אין די קליינע שטעדט־טאָראסטס איננאנצען פון דריי מענשען. די ערפאהרונג האט באוויזען אז עס איז בעסער אזוי. מען פאר'ט ניט קיין צייט, עס פארמירען זיך ניט קיין קליקעס און עס איז ניטאָ קיין פאליטיקס, און אין א גרויסער קאמיטע זענען די אלע איבעלען אראן. אלזא, א קליינע מענערדזשמענט קאמיטע פארוואלטעט מיט אלע לערער פון טאָראנטאָ. די קאמיטע באשטימט לערער, גיט זיי קאנטראקטען, העכערט זיי, טראנספערירט זיי פון סקול צו סקול, ענטלאזט זיי (דאס טרעפט זיך זעהר זעל־טען) לויט דער רעקאמענדאציע פון דעם דיריעקטאר־אינספעקטאר, „וועלעכער פאר־וואלטעט מיט די שולען דורך אינספעק־טארען אדער דירעקטס דורך די פרינציי־פאלס. די באציהונג צווישען דעם מע־נערדזשמענט קאמיטעט און דעם שטאב איז א לאיאלע. עס טרעפט זיך זעהר זעלטען אז דער קאמיטעט זאל ניט אָנגע־מען די רעקאמענדאציע פון דעם אינ־ספעקטאר, און דער באארד אלס גאנצעס באציהט זיך מיט צוטרויען צום שטאב. א שטרענגע דיסציפלין ווערט אָפּגעהיט, און אלץ ווערט געטאן אויף אן אפיציעלען אויטאָריטיזוען וועג. ניטאָ קיין נעהן צו א באאמטען הינטער די פלייצעס פון זיין העכערען באאמטען, ניטאָ קיין פריוואָ־טע אינספטרוקציעס פון די באארד מיט־גלידער א.ז.וו. דער טשערמאן פון דער באארד האט קיין מאכט ניט צו געבען אינ־סטרוקציעס צו א באאמטען וועלכער שטעהט אונטער אן אנדער באאמטען. ער מוז איבערגעבען די אינסטרוקציעס צום אָפיציעלען פארשטעהער צום באארד. און די אינסטרוקציעס פון דעם טשער־מאן האבען קיין ווערט ניט, אפילו ווען ער ניט זיי איבער צום טשיעף־אינספעק־טאר סיידען זיי ווערען איבערגעגעבען שריפטליך, לויט א רעזאלוציע פון דעם באארד.

פאראן אבער אחוץ אנשטעלען לע־רער און אָפּהיטען די ריינקייט, נאך פונק־ציעס פון א באארד. א באארד קען אלע־מאל העכערען דעם סטענדארד פון לער־נען. דער מיניסטער פארדערט א געוויסען מינימום און ערמוטיגט די באארדס זיי זאלען נעהן לפנים משורת הדין — מיט זיין גוטהייסונג. א באארד קען באשלי־סען צו עפענען ספעציעלע שולען פאר הינטערשטעלינע מיטגלידער.

באארד קען באשליסען צו פארערען פון יערען לערער אז ער זאל ניט נאר זיין א לערער לויט דער פארערונג פון דעם גע־זעץ, נאר ער זאל זיין נאך א בעסערער. (צום ביישפיל, דער באארד קען פארע־רען, אז יערער פאבליק סקול לערער זאל האבען א בי.איי., און יערער היי־סקול לערער אן מ.איי., כאטש דער געזעץ פאר־דערט דאס ניט). א באארד קען באשלי־סען איינפיהרען מאדערנערע אפאראטען, עקספערימענטירען מיט די נייעסטע מע־טאדען. א.ז.וו., א.ז.וו. אויף דיי אלע זאַ־כען פארערט זיך די גוטהייסונג פון דעם מיניסטער, אבער די איניציאטיווע דארף קומען פון דעם באארד, און אויף דעם פארעז'ן זיך אינטעליגענטע מיטגלידער.

דארטען וואו דער באארד וויזט ארויס אינטעליגענטען אינטערעס און א ווילען צו העכערען דעם סטענדארד, העלפט דער מיניסטער ארויס אויף א ממשותדיגען אופן — מיט געלט, דורך פארגרעסע־רען די פראוויזיעלע געלט־שטיצע („גרענטס") צום באארד.

וואהלען וועלען באלד פארקו־מען אין פראנקרייך

פאריז, נאוו. 26.

מיט'ן צוועק כדי צו האבען א סטאב־בילע רעגירונג אין פראנקרייך ערב דע־אנטוואפנונגס קאנפערענץ אין פעברואר, וועלען אלגעמיינע וואהלען אפשר פאר־קומען אין יאנואר אנשטאט אין מאי.

MAPLE LEAF

אנטי-פריז

געמאכט אין קאנאדע.

איהר קענט אייך נישט דערלויבען צו נעהמען א טשענס מיט אייער קאר. ראדיאייטאר בילט זענען גרויס — און אין גאנצען אונגע־טיג, אויב איהר נוצט מייפעל ליעף אנטי־פריז און אלקא־מיטער סערוויס. זינט עס איז איינגעפירט געווארען האט מייפעל ליעף אנטי־פריען אבסאלוט צופרידענגעשטעלט אין קאלטסטען וועטער. ציגער וויסענשאפליכער טשעק אויף אייער געמיש. פארגעסט אייער ראדיאייטאר זארג! פאהרט אריין אין וועלכען אויטאָריזירטען מייפעל ליעף גאראדזש אדער סערוויס סטיישאן, בעט מייפעל ליעף אנטי־פריז און פ ר י י ע אלקא־מיטער סערוויס.

זאגט נישט "אנטי־פריז", זאגט

"מייפל ליעף אנטי-פריז"

די עקאָנאָמישסטע פון אלע

פארקויפט אין אלע ערשט קלאסיגע גאראדזשעס, סערוויס און פילינג סטיישאנס.

קענעדיען אינדאסטריעל אלקאהאל קא., לימיטעד.

פארטייל‌ענדע ווערהייזער: מאנטרעאל - קארבוויל טאראנטא - ווינניפעג וואנקוואווער.

TRADE MARK